

PONIA KAIPJI

Buvo tamsi ir audringa naktis.

Margaret Miuri sėdėjo apsisiautusi sena skiautinių antklode lovos kojūgalyje savajame palėpės kambarėlyje ir žiūrėjo, kaip įsiutęs vėjas taršo medžių viršūnes. Debesys lyg paklaikę skuodė dangumi. Kas kelios akimirkos pro juos išlindus mėnuliui, vaiduokliški šešėliai imdavo vyti vienas kitą.

Namas sudrebėjo. Kaip ir įsisupusi į antklodę Megė.

Paprastai jos negąsdindavo subjūręs oras. Jis čia niekuo dėtas, pamane mergaitė. Oras būtų menkiausia bėda. Viskas per ją. Per Megę Miuri, kuri viską daro blogai.

Pavyzdžiui, mokykla. Mokykloje blogai. Jos pažymiai vieni blogiausių klasėje. Šįryt viena iš mokytojų piktai pasakė:

– Mege, tikrai nesuprantu, kaip tokių, regis, protingų tėvų vaikas gali taip prastai mokytis. Jei nepasitempsi, ko gero, pasiliksi antriems metams.

Per ilgąją pertrauką ji apstumdė kitas mergaites, kad pasijustų bent kiek geriau, bet viena jų niekinamai mestelėjo:

– Mege, mes seniai nebesimokome pradinėje. Kodėl elgiesi kaip mažvaikė?

Grįžtant namo iš mokyklos su šūsniimi knygų rankose, vienas berniukas pavadino jos jauniausią brolių kvailiu ir pasakė dar kažką bjau-

raus. Išgirdusi Megę metė knygas į šalį ir įsibėgėjusi puolė jį iš visu jėgų. Parėjo namo suplėšyta palaidinuke, su didžiule mėlyne po akimi.

Sendis ir Denisas, jos dešimtmečiai broliai dvyniai, grįžę iš mokyklos prieš valandą pasibaisėjo.

– Palik muštynes mums, sese, – pasakė.

Esu chuliganė, ir tiek, niūriai pamanė ji. Tuoju aplinkiniai pradės taip vadinti. Ne mama, o *visi* kiti... Norėčiau, kad tėtis...

Megę nevaliojo prisiminti tėčio be ašarų. Apie jį dalykiškai kalbėti galėjo tik mama. Ji sakydavo: „Kai grįš tavo tėvas...“

Iš kur grįš? Ir kada? Megę neabejojo, kad mama girdėjo tas pagiežingas paskalas, skleidžiamas savimi patenkintų žmonių. Neabejojo, kad mamą jos skaudina ne mažiau nei ją. Tik mama niekaip to neparodė. Niekas nesudrumsdavo ramybės jos veide.

Kodėl negaliu būti tokia kaip mama ir neišsiduoti, svarstė mergaitė. Kodėl amžinai turiu viską *parodyti*?

Langui ėmus pašėlusiai barškėti, ji dar tvirčiau susisupo į antklodę. Ant vienos iš pagalvių susisukęs į kamuoliuką pilkas pūkuotas kačiukas nusiziovavo iškišdamas rožinį liežuvėlį, paslėpė galvą ir vėl užmigo.

Namuose miegojo visi, išskyrus Megę. Miegojo net Čarlzas Vollesas, kvailas mažasis brolis, turįs stebėtiną savybę žinoti, kada sesei liūdna ir sunku užmigti, todėl dažną naktį atitipenantis laiptais į palėpę jos paguosti.

Kaip jie gali miegoti? Radijas visą dieną gąsdino pranešimais apie uraganą. Kaip jie gali palikti Megę palėpėje ant palaikės žalvarinės lovos žinodami, kad vėjas gali nuplėšti namo stogą, ištempti ją į laukinį nakties dangų ir nublokšti nežinia kur?

Drebulys darėsi nebepakeliamas.

Pati norėjai kambario palėpėje, – ji pikta save sudrausmino. – Mama jį tau atidavė, nes esi vyriausia. Tai privilegija, o ne bausmė.

– Tik ne per uraganą, – ištarė Megę, nusimetė skiautinių antklodę ir atsistojo. Kačiukas smagiai pasiražė ir pažvelgė į ją didžiulėmis nekaltomis akimis.

– Miegok, – paliepė ji. – Džiaukis esąs katinas, o ne pabaisa, kaip aš.

Megė pasižiūrėjo į spintos veidrodį ir siaubingai išsiviepė parodydama kabėmis papuoštus dantis. Nejučia stumtelėjo akinius aukštyn, pirštais pašiaušė pelės pilkumo plaukus ir atsiduso ne ką tyliau nei dejuojantis už lango vėjas.

Pėdomis juto plačių medinių grindlenčių vėsą. Nors dvigubi langai turėjo saugoti nuo audros, pro rėmo plyšius smagiai švilpė skersvėjis. Megė girdėjo kaukiant kamine. Nuo laiptų apačios atsklido didelio juodo jų šuns Fortinbraso lojimas. Greičiausiai šuo irgi išsigandęs. Kodėl loja? Fortinbrastas niekada nelaido gerklės be priežasties.

Staiga Megė prisiminė, kad nuėjusi į paštą paimti laiškų nugirdo kalbant apie valkatą, esą pavogusį dvylika paklodžių iš konsteblio žmonos ponios Bankam. Policija jo dar nepagavo – galbūt kaip tik šią akimirką jis sėlina link Miurių namo, stovinčio šalia šunkelio atskirai nuo kitų namų. Ir galbūt šikart tas bastūnas norės ne tik paklodžių. Mergaitė pernelyg nesidomėjo šnekomis apie valkatas, nes kaip tik tada saldžiai šypsanti paštininkė jos paklausė, ar pastaruoju metu nieko negirdėti iš tėčio.

Megė išėjo iš savo kambarėlio ir nuėjo vingiais tarp didžiosios namo palėpės šešėlių – ne visai sėkmingai, nes atsitrenkė į stalo teniso stalą.

„Dabar turėsiu mėlynę ant kojos, nuostabu“, – pamanė ir čia pat užkliuvo už savo seno lėlių namelio, Čarlzo Voleso supamojo arkliuko ir brolių dvynių elektrinių traukinių rinkinio.

– Kodėl visa, kas bloga, turi nutikti man? – piktai paklausė didelio pliušinio meškino.

Priėjusi laiptus sustingo ir įsiklausė. Iš Čarlzo Voleso kambario po dešine nesklido joks garsas. Kairėje, tėvų kambaryje, kur plačioje dvigulėje lovoje miegojo jos mama, taip pat nebuvo nieko girdėti. Tvirčiau prispaudusi akinius prie nosies, lyg šitai padėtų geriau matyti tamsoje, Megė nutipeno koridorium prie dvynių kambario. Denisas

knarkė. Sendis sumurmėjo kažką apie beisbolą ir nurimo. Dvyniai gyveno be rūpesčių. Nebuvo geriausi mokiniai, bet palyginti neblogi. Juos tenkino B pažymiai, tarp kurių retkarčiais pasitaikydavo A ar C. Abudu buvo stiprūs, greitai ir gabūs sportui, todėl kai kas nors pasiūpdavo Miurių šeimą, žiūrėdavo, kad nenugirstų Sendis ir Denisas.

Megė išėjo iš dvynių kambario ir nulipo laiptais, peržengdama girgždantį septintą laiptelį. Fortinbrasas nustojo loti – vadinasi, šįkart jokio valkatos nebuvo. Jei kas nors slankiotų netoliese, Fortas nesiliautų lojęs.

O jei valkata vis dėlto *ateis*? Jeigu jis ginkluotas peiliu? Visi kaimynai gyvena toli, niekas negirdės, kaip šaukiamės pagalbos. Niekam turbūt ir nerūpės.

„Pasidarysiu kakavos, – nusprendė mergaitė. – Tai mane paguos, o jei kartais audra nuplėštų stogą, bent jau nenuskrisiu kartu su juo.“

Virtuvėje degė šviesa – Čarlzas Volesas sėdėjo prie stalo, gėrė pieną ir valgė batoną su uogiene. Dideliame senamadiškame kambaryje atrodė labai vienišas, mažas ir pažeidžiamas – šviesiaplaukis berniukas išblukusia melsva pižama, kurio kojos siūbuoja per sprindį nuo žemės.

– Labas! – džiugiai tarė jis. – Laukiau tavęs.

Gulintis po Čarlzo Voleso kojomis ir besitikintis vieno kito trūpinio Fortinbrasas žvilgtelėjo į Megę, draugiškai kilstelėjo aptakią juodą galvą ir padaužė uodegą į grindis. Šuo atsirado ant jų namų slenksčio vieną žiemos naktį jau beveik suaugęs, tačiau sulysęs ir neprižiūrėtas. Megės tėtis nusprendė, kad jis yra pusiau anglų seteris, pusiau kurtas – tamsus, grakštus ir neapsakomai gražus.

– Kodėl neatėjai į palėpę? – Megė paklausė broliuko lyg savo bendraamžio. – Buvau velniškai persigandusi.

– Tavo palėpėje per daug vėjuota, – atsakė jis. – Žinojau, kad nulis į apačią. Užkaičiau ir tau pieno, jau turėtum būti sušilęs.

Iš kur Čarlzas Volesas apie ją žinodavo? Kaip viską atspėdavo? Juk niekada nenuvokė, apie ką galvoja Denisas arba Sendis, arba jam tai

nerūpėjo. Jauniausias brolis pasibaisėtina puikiai skaitė tik Megės ir mamos mintis.

Ar dėl to žmonės šiek tiek prisibijojo jauniausiojo Miurių vaiko ir plakė liežuviais, kad šis nelabai protingas?

„Girdėjau, protingi žmonės dažnai susilaukia ne per gudriausių atžalų, – kartą nugirdo kalbant Megė. – Dvyniai dar atrodo normalūs, paprasti vaikai, bet ta negraži mergaitė ir šeimos jaunėlis tikrai ne viso proto.“

Reikia pasakyti, Čarlzas Volesas retai prabildavo prie svetimųjų, todėl daugelis manė, kad jis niekada taip ir neišmoko kalbėti. Tiesa buvo ir tai, kad vaikas prakalbo būdamas beveik ketverių. Megė balavo iš pykčio matydama, kad pažvelgę į jos brolių žmonės tik caksi liežuvium ir liūdnei purto galvą.

– Nesisielok dėl Čarlzo Voleso, Mege, – kartą tarė jai tėtis. Mergaitė labai aiškiai prisiminė tuos žodžius, išgirstus prieš pat jam iškeliaujant. – Jo galva puikiai veikia. Tiesiog jis viską daro kaip nori ir kada nori.

– Nenorėčiau, kad užaugtų toks bukas kaip aš, – atsakė Megė.

– Ak, mieloji, tu nebuka, – nuramino jis. – Tu kaip Čarlzas Volesas. Vystaisi savu ritmu, tiesiog neįprastu kitiems.

– Iš kur žinai? – susiraukė ji. – Iš kur žinai, kad esu nekvaila? Ar taip sakai tik dėl to, kad mane myli?

– Tikrai myliu, bet taip sakau ne dėl to. Negi nežinai, kad mes su mama atlikome daugybę testų?

Tai buvo tiesa. Megė suprato, kad kai kurie jos ir tėvų bendri žaidimai iš tiesų buvo testai, ir kad jai su Čarlzu Volesu tokių teko daugiau nei dvyniams.

– Ar kalbi apie intelekto koeficiento testą?

– Taip, buvo ir toks.

– Ar mano intelektui viskas gerai?

– Geriau nei gerai.

– Koks jis?

– To tau nesakysiu. Tarkim, nè neabejoju, kad judu su Čarlzu Volesu užaugę galésite dirbti bet kokį darbą. Tik palūkék, kol Čarlzas Volesas pradés kalbėti. Pati įsitikinsi.

Nors Megés tėtis išvyko, prieš broliukui pradédant kalbėti, jis buvo visiškai teisus – Čarlzas Volesas prabilo staiga ir netgi ne vaikišku veblenimu, o baigtiniais sakiniais. Kaip tėtis būtų didžiavęsis!

– Geriau patikrink pieną, – aiškesniais ir taisyklingesniais žodžiais, nei būtų kalbėjęs dažnas penkiametis, patarė Čarlzas Volesas. – Žinau, kad nemėgsti, kai viršus apsitraukia plėvele.

– Įpylei dvigubai daugiau, nei reikia, – žvilgtelėjusi į prikaistuvį pasakė sesuo.

Čarlzas Volesas ramiai palingavo galvą.

– Pamaniau, kad ir mama norés.

– Ko norėsiu? – iš tarpdurio pasigirdo jūdvių mamos balsas.

– Kakavos, – atsakė berniukas. – Ar norėtum sumuštinio su kepinine dešra ir kreminiu sūriu? Mielai sutepčiau.

– Būtų nuostabu, – tarė ponია Miuri, – bet galiu ir pati užsitepti, jei esi užsiėmęs.

– Man visai nesunku. – Čarlzas Volesas nuslydo nuo kėdės ir nutykino prie šaldytuvo tyliai kaip kačiukas vilkdamas kojas, apmautas pižamos kelnėmis. – O tu, Mege? – paklausė sesers. – Nori sumuštinio?

– Taip, prašyčiau, – atsakė ji. – Tik ne su dešra. Ar turim pomidorų? Broliukas pažvelgė į daržovių skyrelį.

– Vieną. Ar galiu jį atiduoti Megei, mama?

– O kam daugiau, jei ne jai? – šyptelėjo ponია Miuri. – Tik būk geras, nekalbék taip garsiai, Čarlzai. Nebent nori, kad ir dvyniai nuļiptų apačion.

– Ne, tegul virtuvė būna skirta išimtinai mums, – atsakė Čarlzas Volesas. – „Išimtinai“ – naujausias mano išmoktas žodis. Puikus, tiesa?

– Nepakartojamas, – pagyrė ponია Miuri. – Mege, parodyk savo mėlynę.

Megė priklaupė mamai prie kojų. Virtuvės šviesa ir šiluma taip ją atpalaidavo, kad visos palėpės baimės išgaravo. Gardžiai kvepianti kakava garavo ant viryklės, ant palangių žydėjo pelargonijos, o vazoje ant virtuvės stalo mirko mažų geltonų chrizantemų puokštelė. Užtrauktos raudonos užuolaidos su mėlynais ir žaliais geometriniais raštais, regis, skelbė apie gerą čia sėdinčiųjų ūpą visam kambariui. Krosnis murkė kaip didžiulis mieguistas žvėris, šviestuvai skleidė ramią šviesą, o lauke vienišas ir tamsoje pasiklydęs vėjas vis dar brovėsi į jų namus, nors pikta jo galia, taip išgąsdinusi palėpėje sėdinčią Megę, buvo numalšinta mielo virtuvės jaukumo. Gulintis po ponios Miuri kėde Fortinbrasas patenkintas atsiduso.

Ponia Miuri švelniai paglostė nubrozdiną dukters skruostą. Ši pakėlė akis į mamą, nužvelgė ją ir su pagarbia meile, ir su piktu apmaudu. Nelengva turėti mamą mokslininkę ir gražuolę. Ponios Miuri ugnies raudonio plaukai, kreminės spalvos oda ir violetinės akys ilgomis tamsiomis blakstienos atrodė dar išpūdingesni, palyginti su nepaprastu Megės paprastumu. Dukters plaukai buvo pakenčiami tik tada, kai ji supindavo juos į tvarkingas kasas. Pradėjusi lankyti vidurinę mokyklą mergaitė apskirpo, todėl dabar jiedvi su mama vos susitvarkydavo su jos šukuosena – dažniausiai viena pusė išeidavo garbanota, o kita lygi, todėl Megė atrodė dar paprastesnė nei anksčiau.

– Nežinai, ką reiškia būti santūriai, tiesa, brangioji? – paklausė ponია Miuri. – Nenuvoki, ar kada nors išmoksi atrasti aukso vidurį. Kita vertus, Hendersonų berniukas įtaisė tau bjaurią mėlynę. Kai tik nuėjai miegoti, jo motina paskambino pasiskusti, kad smarkiai ji sumušėi. Pasakiau jai, kad jis metais vyresnis ir mažiausiai dešimčia kilogramų sunkesnis už tave, todėl skūstis, ko gero, čia derėtų man. Bet ji, regis, vis vien mano, jog tu kalta.

– Nelygu kaip pažiūrėsi, – atsakė Megė. – Kad ir kas nutiktų, žmonės paprastai galvoja, kad kalčiausia aš – net jei esu niekuo dėta. Bet atsiprašau, kad su juo mušiausi. Ši savaitė buvo labai sunki, ir aš kupina negerų jausmų.

Ponia Miuri paglostė Megei pasišiaušusią galvą.

– Ar žinai, kodėl?

– *Nekenčiu* būti kitokia. Žinau, kad Sendžiui ir Denisui taip pat sunku. Nežinau, ar jie išties tokie kaip visi, ar tik gerai apsimita. Ir aš bandžiau apsimesti, bet tai nepadeda.

– Tu per tiesmuka, kad galėtum apsimesti kitokia, – paaiškino mama. – Atleisk, Mege. Jei tėtis būtų namie, tikriausiai galėtų tau padėti. O aš nenumanau, ką padaryti – nebent pasiūlyti šiek tiek pakentėti. Po kurio laiko gyvenimas taps paprastesnis. Aišku, šiuo metu tai ne itin gelbsti, tiesa?

– Gal jei nebūčiau tokia atgrasi... jei būčiau tokia graži kaip tu...

– Mama ne šiaip graži – ji nuostabi, – pjaustydamas kepeninę dešrą įsiterpė Čarlzas Volesas. – Todėl galiu lažintis, kad tavo metų atrodė tikra pabaisa.

– Tu ir vėl teisus, – atsakė ponია Miuri. – Tiesiog turėk kantrybės, Mege.

– Ar nori salotos ant sumuštinio, mama? – pasiteiravo sūnus.

– Ačiū, ne.

Jis supjaustė sumuštinį į lygias dalis, sukrovė į lėkštę ir padėjo priešais mamą.

– Tau irgi netrukus padarysiu, Mege. Tikriausiai papasakosiu apie tave poniai Kaipji.

– Kas yra ponია Kaipji? – paklausė Megė.

– Kol kas norėčiau, kad ji būtų išimtinai mano draugė, – gūžtelėjo Čarlzas Volesas. – Svogūninės druskos?

– Taip, prašyčiau.

– O koks tikrasis ponios Kaipji vardas? – pasidomėjo ponია Miuri.

– Toks ir yra, – atsakė Čarlzas Volesas. – Žinai tą seną namą cerpių stogu? Toli miške, kur nesiartina nė vienas vaikas, nes kalbama, kad name vaidenasi? Jos gyvena ten.

– Jos?

– Ponia Kaipji su dviem draugėmis. Prieš porą dienų buvau išvedęs Fortinbrasą – Mege, tu ir dvyniai buvote mokykloje. Mudviem

patinka vaikščioti miške, bet tą dieną Fortinbrasas staiga nusivijo voverę, tad pasileidau bėgti jam iš paskos. Galiausiai atsidūrėme prie to vaiduoklių namo, todėl galima sakyti, kad su jo gyventojomis susipažinau netyčia.

– Bet ten niekas negyvena, – įsiterpė Megė.

– Priešingai, ten gyvena ponias Kaipjis su savo draugėmis. Man labai patiko jų bendrija.

– Kodėl anksčiau man apie tai nepasakojai? – susiraukė ponias Miuri. – Be to, Čarlzai, juk žinai, kad negali išeiti iš kiemo be leidimo.

– Žinau, – atsakė Čarlzas. – Tai viena iš priežasčių, dėl kurių nenorėjau nieko sakyti. Tada tiesiog bėgau paskui Fortą negalvodamas. O vėliau nusprendžiau pasilaikyti šią istoriją juodai dienai.

Netikėtas vėjo šuoras iki pamatų supurtė namą, staiga langus ėmė plakti lietus.

– Man nepatinka šitas vėjas, – neramiu balsu pasiskundė Megė.

– Mūsų stogas tikrai liks be kelių čerpių, – tarė mama. – Bet namas išstovėjo beveik du šimtus metų ir, manau, dar truputį ištempis, Mege. Ant šios kalvos būta daug stiprių vėjų.

– Bet tai uraganas! – sudejavo mergaitė. – Per radiją buvo nuolat kartojama, kad siautės uraganas!

– Dabar spalis, – ramiai atsakė ponias Miuri. – Audrų spalį čia netrūksta.

Kai Čarlzas Volesas padavė Megei jos sumuštinį, iš postalės išlindo Fortinbrasas. Ėmė tyliai pratisai urgzti, ir jie visi pamatė, kaip šuniui ant nugaros pasišiaušia tamsus kailis. Megė pasijuto šiurpstanti ir pati.

– Kas atsitiko? – neramiai paklausė.

Fortinbrasas žiūrėjo į duris, šios vedė į ponios Miuri laboratoriją, įrengtą senoje mūrinėje patalpoje prie virtuvės; anksčiau ten buvo laikomas pienas. Už laboratorijos glaudėsi sandėliukas, pro jį galėjai išeiti į lauką, nors ponias Miuri iš paskutiniųjų stengėsi išmokyti šeimynykščius įeiti į namus pro didžiąsias ar garažo duris, o ne pro jos

laboratoriją. Vis dėlto Fortinbraso urzgimas buvo skirtas ne garažo, o kaip tik laboratorijos durims.

– Mama, ar nepalikai kokių nors smirdančių chemikalų kaisti virš Bunzeno degiklio? – paklausė Čarlzas Volesas.

Ponia Miuri atsistojo.

– Ne, bet geriau vis vien nueisiu pažiūrėti, kas taip baugina Fortą.

– Tai valkata. Esu įsitikinusi, kad valkata, – nervingai sumurmėjo Megė.

– Koks dar valkata? – paklausė Čarlzas Volesas.

– Šiandien pašte girdėjau, kad kažkoks bastūnas pavogė visas ponios Bankam paklodes.

– Tuomet geriau saugokim savo pagalvių užvalkalus, – šmaikščiai atšovė ponია Miuri. – Be to, manau, kad tokią naktį kaip ši net valkatos nekiša nosies lauk.

– O gal kaip tik todėl jis ir šlaistosi lauke! – sudejavo Megė. – Nes bando rasti vietą *viduje*.

– Tokiu atveju pasiūlysiu jam praleisti naktį mūsų tvarte.

Tai tarusi ponია Miuri skubriu žingsniu nuėjo prie durų.

– Eisiu kartu! – suspigo Megė.

– Ne, Mege. Būk čia su Čarlzu ir valgyk savo sumuštinį.

– Valgyk! – sušuko duktė, mamai išėjus pro duris. – Jai atrodo, kad galiu valgyti?

– Mama įstengs savimi pasirūpinti, – tarė Čarlzas. – Bent jau fiziškai.

Bet atsisėdęs ant tėčio kėdės berniukas pradėjo spardyti jos skersinį – o juk jis, priešingai nei dauguma vaikų, mokėjo sėdėti ramiai.

Po kelių akimirų, kurios Megei virto amžinybe, mama grįžo į virtuvę ir sustojusi prilaikė atdaras duris... kam? Negi valkatai? Megės vaizduotėje šis atrodė didesnis. Amžiaus ir lyties negalėjai atspėti, nes buvo visiškai susivyniojęs į drabužius. Valkatai aplink galvą ir kaklą buvo apsukti įvairiausių spalvų šalikai, o ant viršaus patupdyta vyriška fetrinė skrybėlė. Šiurkštaus palto pečius dabino ryškiai rožinė skraistė, kojos buvo apautos juodais guminiiais botais.

– Ponia Kaipji, – įtariai kreipėsi Čarlzas, – ką čia veikiate? Ir dar tokiu nakties metu?

– Tik nesijaudink, mielas, – iš pastatytos palto apykaklės, skraistės ir gausybės šalikų, apvainikuotų fetrine skrybėle, pasigirdo balsas, dže-ržgiantis lyg seniai netepti vartai, bet nepasakytum, kad nemalonus.

– Ponia... eee... Kaipji sako pasiklydusi, – tarė ponja Miuri. – Ar norėtumėt karšto šokolado, ponja Kaipji?

– Esu tikra, kad jus apstulbinau, – atsakė viešnia, nusiimdama skrybėlę ir šalį. – Ne tiek pasiklydau, kiek buvau nublokšta nuo kur-so. O kai supratau atsidūrusi prie mažojo Čarlzo Voleso namų, pama-niau, užsukiu ir truputį pailsėsiu prieš traukdama tolyn.

– Iš kur žinojote, kad Čarlzas Volesas gyvena šiuose namuose? – paklausė Megė.

– Iš kvapo, – ponja Kaipji nusirišo mėlynais ir žaliais turkiškais raštais išmargintą šaliką, tada raudonomis ir geltonomis gėlėmis pa-gražintą medžiagos atraižą, auksaspalvį gėlėtą šaliką bei raudoną ir juodą skarelę. Po visais šalikais slėpėsi reti pilkšvi plaukai, viršugal-vyje surišti į mažą, bet tvarkingą kuodelį. Jos akys buvo šviesios, no-sis – lyg minkštas apvalus gniužulas, o burna raukšlėta it rudeninis obuolys. – Ohoho, čia labai šilta ir malonu! – nudžiugo ji.

– Prašom prisėsti, – ponja Miuri parodė į kėdę. – Ar norėtumėte sumuštinio, ponja Kaipji? Aš valgiau sumuštinį su kepenine dešra ir kreminiu sūriu, Čarlzas – batoną su uogiene, o Megė – duoną su sa-lota ir pomidoru.

– Leiskite pasvarstyti, – susimąstė ponja Kaipji. – Man nepapras-tai patinka rusiški ikrai.

– Tu juos kiaurai matai! – pasipiktinęs sušuko Čarlzas. – Saugome ikrus mamos gimtadieniui, tu jų negausi!

Ponia Kaipji giliai ir gailiai atsiduso.

– *Ne!* – susiraukė Čarlzas. – Mama, negali jai pasiduoti, tada aš labai supyksi. Gal pakaks sumuštinio su tuno salotomis.

– Gerai, – nuolankiai sutiko ponja Kaipji.

– Aš sutepsiū, – pasisiūlė Megė ir nuėjo į sandėliuką ieškoti tuno skardinės.

Dėl Dievo meilės, – samprotavo ji, – šita senė įsiveržia pas mus vidury nakties, ir mama ją priima lyg niekur nieko. Lažinuosi, ji ir yra valkata. Dedu galvą, ji ir *pavogė* tas paklodes. Čarlzui Volesui tikrai nederėtų su ja draugauti, juolab todėl, kad jis nebendrauja net su normaliais žmonėmis.

– Šiose apylinkėse gyvenu visai neilgai, – dėstė ponia Kaipji, Megei išjungus sandėliuke šviesą ir sugrįžus į virtuvę su tuno skardine, – ir tikrai nesitikėjau, kad man patiks kaimynai, kol nepasirodė mielasis Čarlzas su savo šunimi.

– Ponia Kaipji, – piktai paklausė tasai, – kodėl paėmei ponios Bankam paklodes?

– Todėl, kad man jų *reikėjo*, mielas Čarlzai.

– Turi tučtuojau jas gražinti.

– Bet Čarlzai, brangusis, *negaliu* – aš jas *sunaudojau*.

– Labai negražiai padarei, – subarė viešnią Čarlzas Volesas. – Jei tau taip labai reikėjo paklodžių, galėjai paprašyti manęs.

Ponia Kaipji papurtė galvą ir sukvalsėjo:

– Tu neturi atliekamų. O ponia Bankam turi.

Megė supjaustė saliero stiebą ir sumaišė su tunais. Akimirką pa-dvejojusi atidarė šaldytuvo duris ir išėmė stiklainį su saldžiais mari-nuotais agurkėliais. „Nežinau, kodėl dėl jos tai darau, – pjaustydama agurkėlius samprotavo ji. – Nė trupučio ja nepasitikiu.“

– Pasakyk savo sesei, kad esu patikima, – pasiūlė Čarlzui ponia Kaipji. – Pasakyk, kad neturiu piktų ketinimų.

– Gerais ketinimais grįstas kelias į pragarą, – pasakė tasai ir prisimerkė.

– Ohoho, argi jis ne gudročius, – ponia Kaipji patenkinta suspin-do iš džiaugsmo. – Kaip gerai, kad yra žmonių, kurie jį supranta.

– Bijau, jog nėra, – įsiterpė ponia Miuri. – Nė vienas iš mūsų ne-prilygsta Čarlzui.

– Jūs bent jau nebandot jo nuslopinti, – ponია Kaipji įnirtingai pakinkavo galvą. – Leidžiat būti savimi.

– Štai jūsų sumuštinis, – tarė Megė, prinešusi poniai Kaipji lėkštę.

– Ar jūs nieko prieš, jei prieš valgydama nusiausiu botus? – paklausė viešnia, vis dėlto paimdama sumuštinį. – Paklauskite! – Ji iškėlė kojas, pajudino aukštyn žemyn, ir visa šeima galėjo išgirsti batuose žlegsint vandenį. – Pirštai permirkę kiaurai. Bėda ta, kad šitie batai truputėlį man per maži, todėl viena pati negaliu jų nusitraukti.

– Aš tau padėsi, – pasisiūlė Čarlzas.

– Ne tu. Esi per silpnas.

– Tuomet aš, – Čarlzo mama pritūpė prie ponios Kaipji ir ėmė traukti vieną slidų botą. Kai botas pagaliau nuslydo nuo kojos, tai nutiko taip staiga, kad ponია Miuri klestelėjo ant žemės, o ponია Kaipji virto aukštiełninka ir su visa kėde vožėsi ant grindų, tačiau raukšlėtoje rankoje suspaustas sumuštinis nė akimirką nepalietė žemės. Iš bato pasipylęs vanduo nutekėjo grindimis ir susigėrė į didelį pintinį kilimą.

– O vargeli, – tarė ponია Kaipji, gulėdama ant nugaros su visa nuvirtusia kėde. Jos kojos – viena apauta kojine raudonais ir baltais dryželiais, kita vis su botu – mataravo ore.

Ponia Miuri atsistojo.

– Ar nesusižalojot, ponია Kaipji?

– Jei turite kokio vaistinio tepalo, mielai pasitėpčiau savo orumą, – vis dar aukštiełninka atsakė viešnia. – Regis, jį išsinarinau. Girdejau, padeda gvazdikėlių aliejus, sumaišytas su trintais česnakais. – Tai tarusi ji gerokai atsikando sumuštinio.

– Prašau atsikelti, – tarė Čarlzas. – Man nepatinka žiūrėti, kaip ten guli. Gal jau perlenkei lazda.

– O ar bandei kada atsikelti su išnarintu orumu?

Vis dėlto ponია Kaipji šiaip ne taip pakilo ant kojų ir pastatė kėdę, tada vėl atsisėdo ant grindų ir atkišusi apautąją koją dar kartą atsikando sumuštinio. Kaip senos moters, jos judesiai buvo labai mitrūs.

Megė beveik būtų galvą dėjusi, kad ponია Kaipji yra sena moteris. Labai sena.

Viešnia pilna burna sumuštinio burbtelejo poniai Miuri:

– Dabar trauk botą, kad aš jau ant grindų.

Visiškai ramiai, tarsi senos moterys ir jų apavas būtų kasdienis reiškinys, ponია Miuri suėmė antrą botą ir traukė tol, kol ir jis atidavė pasiglemžtą koją. Ši buvo apauta kojine su mėlynais ir pilkais rombais. Vis dar nesikeldama nuo grindų ponია Kaipji smagiai krutino kojų pirštus ir ramiai baigė valgyti sumuštinį, o tada staiga pašoko ant kojų.

– Aha, – tarė, – taip daug geriau. – Ji paėmė abudu botus, apvertė ir papurtė virš kriauklės. – Mano skrandis pilnas, sušilau ir iš vidaus, ir iš išorės, tad laikas keliauti namo.

– Ar nemanote, kad būtų geriau pasilikti pas mus iki ryto? – susirūpino ponია Miuri.

– Ak, ačiū, brangioji, bet turiu *tiek daug* nuveikti, kad negaliu švaistyti laiko linksmybėms.

– Ši naktis per daug audringa kelionėms.

– Audringos naktys pačios geriausios, – atsakė ponია Kaipji. – Tiesiog mane buvo pagavęs skersvėjis ir nupūtęs nuo kurso.

– Tai bent jau palaukit, kol išdžius kojines...

– Šlapios kojines man netrukdo. Tiesiog nepatiko botuose kliukintis vanduo. Tik nesijaudink dėl manęs, širdelė. – Žodis „širdelė“ kaip reta netiko kreiptis į ponią Miuri. – Tiesiog akimirką pasėdėsiu, tada užsimausiu botus ir trauksiu savais keliais. Beje, jei jau kalbame apie kelius, meilute, tai tesaraktas iš tikrųjų egzistuoja.

Ponია Miuri nubalo kaip popierius ir ėmė apgraiDOMIS ieškoti atramos, kol galų gale sugniaužė kėdės atkaltę.

– Ką jūs pasakėt? – Jos balsas ėmė drebėti.

Ponია Kaipji avėsi jau kitą botą.

– Pasakiau, – ji suniurnėjo sunkiai grūsdama koją, – kad tesaraktas, – įstūmė iki pusės, – iš tikrųjų, – dar stumtelėjo, – egzistuoja.

Kojai pagaliau atsidūrus bote, ponja Kaipji susirinko skraistes, šalikus ir skrybėles ir po akimirkos jau lėkė pro duris. Ponia Miuri nė nesujudėjo, nesuskubo pagelbėti senajai moteriai. Durims atsidarius, į vidų įbidzeno Fortinbrasas – lekuojantis, šlapias ir žvilgantis kaip ruonis. Jis pakėlė akis į poniją Miuri ir suinkštė.

Durys užsitrenkė.

– Mama, kas yra? – sušuko Megė. – Ką ji pasakė? Apie ką kalbėjo?

– Tesseraktas... – sušnabždėjo ponja Miuri. – Ką ponja Kaipji norėjo pasakyti? Iš kur galėjo žinoti?